

Sygn. akt IV KO 154/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **W. S.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 marca 2022 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 marca 2005 r., sygn. II AKa (...),  
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

### **postanowił**

**odmówić przyjęcia wniosku W. S. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 marca 2005 r., sygn. II AKa (...), wobec jego oczywistej bezzasadności i zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania wznowieniowego, którymi obciążyć Skarb Państwa.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w N. z dnia 7 listopada 2003 r., sygn. akt II K (...), W. S. został skazany:

- za czyn z art. 148 § 1 dk.k. i art. 58a dk.k. w zw. z art. 60 § 1 dk.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na karę 25 lat pozbawienia wolności;
- za czyn z art. 263 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności;
- za czyn z art. 258 § 1 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

Sąd połączył orzeczone kary jednostkowe i orzekł karę łączną 25 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 11 marca 2005 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2006 r., sygn. akt IV KK (...), Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego W. S. jako oczywiście bezzasadną.

We wniosku wszczynającym postępowanie wznowieniowe o sygnaturze IV KO 154/21, skazany W. S. podniósł, iż zarzucanego mu czynu z art. 148 § 1 dk.k. w warunkach recydywy nie popełnił, a podstawą skazania go były jedynie zeznania świadka koronnego – sprzeczne i niespójne. W jego ocenie wadliwa kwalifikacja czynu, tj. jego popełnienie w warunkach recydywy, skutkowało wymierzeniem mu kary surowszej, jednocześnie podkreślił, iż ze względu na brak znajomości języka (na etapie sprawy nie miał tłumacza), brak znajomości prawa w Polsce, nie wykorzystał wszystkich przysługujących mu środków i praw.

Przewodniczący IV Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego wezwał skazanego do uzupełnienia w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania braków formalnych poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie przez adwokata lub radcę prawnego oraz uiszczenia opłaty w kwocie 150 zł, pod rygorem uznania przedmiotowego wniosku za bezskuteczny. W ustawowym terminie skazany wniósł o zwolnienie go od obowiązku wniesienia opłaty i wyznaczenie mu obrońcy z urzędu do dopełnienia wymogów formalnych wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego W. S. jest oczywiście bezzasadny, co pozwoliło na odmowę jego przyjęcia.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, nie pochodzącego od prokuratora, adwokata albo radcy prawnego, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Mimo, iż w rozpoznawanej sprawie skazany W. S. został wezwany do usunięcia braków

formalnych, w związku z czym wniośł o zwolnienia go od uiszczenia opłaty oraz wyznaczenia obrońcy z urzędu, nie zrodziła się potrzeba rozpoznania tych wniosków, wobec oczywistej bezzasadności wniosku o wznowienie postępowania.

Odnosząc się do podniesionych przez skazanego argumentów stwierdzić należy, że:

- podstawą wznowienia postępowania na podstawie art. 540 § pkt 2 k.p.k. może być ujawnienie się nowych faktów lub dowodów, tymczasem skarżący nie wskazuje na jakiegokolwiek fakty czy okoliczności, które można uznać za nowe;
- podstawą wznowienia nie może być także rzekome błędne przypisanie skazanemu odpowiedzialności w związku z powrotem do przestępstwa z art. 64 § 1 dk.k.; przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. stanowi, że wznowia się postępowanie, jeżeli nowe fakty lub dowody wskażą, że skarżącego skazano za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary; działanie w recydywie przypisano wnioskodawcy w związku ze skazaniem za zbrodnię zabójstwa z art. 148 § 1 dk.k.; przypisanie działania w warunkach recydywy specjalnej podstawowej nie wpływało jednak na zmianę zagrożenia przewidzianego w sankcji przypisanego typu czynu zabronionego, nie stanowiło też podstawy do nadzwyczajnego obostrzenia kary, ponieważ przepis art. 60 § 1 dk.k. w wersji obowiązującej na dzień popełnienia zbrodni zabójstwa stanowił, że sprawcy działającemu w opisanych w tym przepisie warunkach, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę – recydywa nie pociągała za sobą zatem obligatoryjnego obostrzenia kary; trzeba również podkreślić, że zagadnienie związane z przypisaniem skazanemu odpowiedzialności za działanie w warunkach recydywy nie jest niczym nowym, ponieważ kwestia ta była przedmiotem zarzutu apelacyjnego w środку odwoławczym sporządzonym przez obrońcę adwokata M. B. (k – 10345, tom LV), do którego Sąd Apelacyjny odniósł się w uzasadnieniu swojego wyroku;

- podobnie rzecz się ma z podniesionym we wniosku o wznowienie postępowania zarzutem, iż do skazania doszło na podstawie sprzecznych, a momentami niespójnych zeznań „świadka koronnego”, ponieważ kwestie te również były przedmiotem zarzutów apelacyjnym oraz rozważań Sądu odwoławczego, nie mają zatem waloru nowości;

- lektura akt sprawy nie potwierdza twierdzenia skazanego o braku znajomości języka polskiego (na etapie sprawy nie miał tłumacza) – z protokołu rozprawy głównej z dnia 26 czerwca 2002 r. (k.4656v/tom XXIII) wynika, iż skazany oświadczył, że włada biegle językiem polskim „jak to napisał w oświadczeniu na k. 4572” (we wskazanym oświadczeniu W. S. stwierdził, że nie potrzebuje tłumacza języka ukraińskiego, albowiem zna biegle język polski). Także na etapie postępowania odwoławczego skazany oświadczył, iż posiada biegłą znajomość posługiwania się językiem polskim w mowie i nie zgłasza chęci korzystania z pomocy tłumacza (k.11840/tom LXIII);

- odnosząc się zaś do kwestii nieznajomości prawa polskiego, przez co, jego zdaniem nie wykorzystał wszystkich środków i praw mu przysługujących, to podnieść należy, iż zarówno na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, jak i odwoławczego skazany miał wyznaczonego obrońcę, który aktywnie uczestniczył w postępowaniu.

Reasumując, wymienione przez skazanego okoliczności nie stanowią podstawy do wznowienia postępowania, albowiem wniosek taki może być złożony wyłącznie na podstawie przesłanek wynikających z przepisów art. 540, 540a i 540b k.p.k., a te, które podniesione zostały przez skazanego, do nich nie należą.

Mając powyższe na uwadze, wobec oczywistej bezzasadności wniosku o wznowienie postępowania karnego złożonego przez skazanego W. S., należało na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówić jego przyjęcia. Za bezprzedmiotowy w związku z tym należy uznać wniosek skazanego o zwolnienie go od uiszczenia opłaty oraz wyznaczenie mu obrońcy z urzędu.

Na koniec należy zauważyć, że skazany może w dowolnym czasie złożyć wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli zostanie on sporządzony i podpisany

przez obrońcę będącego adwokatem albo radcą prawnym i jeśli będzie on oparty na przewidzianych prawem podstawach wznowienia postępowania.